

сублимира във властовите регистри на колективно преразпределяното желание. Възможните сексуални сцени с лекота са загърбени от автора, а самата сексуалност е потискана още в предсъзнаваното или отведена в периферията на едно социално производство, което се реализира отвъд регламентите на семейната инстанция. Сексът не може да бъде предмет на художествено изобразяване и не може да бъде нито причина, нито резултат за личностна деградация. Като импликация на креативно либидно инвестиране на желаещо производство, сексът в романа е невъзможен нито в групата на властимащите, нито в групата на потиснатите. Параноично реакционният полюс и шизоидно революционният се изравняват, а героите в хода на повествованието започват да губят индивидуалните си белези, заживявайки с груповата си идентичност. В началото на романа, когато и Борис и Ирина са представители на подчинената група, но с интереси извън групата, те заявяват своя многостранен човешки потенциал, който много бързо е жертван в амбицията за вклиняване в йерархичния модел на властимащите. Преминаването към властимащите започва с напускането на дома и дистанцирането от едипалната триада. Съвсем ясно е показана не само скъсаната връзка със семейството, но и невъзможността му да осъществява делегираната му функция на социално производство. Осъществява максимално сближаване на желанието на групите – субекти и подчинените групи, които осъществяват по сходен начин либидните си инвестиции, за да останат в пълна физическа и душевна безпомощност или в умопомрачението от едно илюзорно фантазмено желание, което само по себе си генерира новите форми на тоталитарно господство и личностна безпътица. Казано с думите на Делюз и Гатари „Едно несъзнавано инвестиране от фашистки или реакционен тип може да съществува съвместно със съзнателно революционно инвестиране. Обратното, може да се случи /макар и рядко/ едно революционно инвестиране на нивото на желанието да съществува съвместно с едно